

Pierre de Lasenic: Rozbor symboliky velkých arkán Tarotu

1. Kejklíč - Mág

Idea: Myšlenka jest počátkem všech věcí.

Primitivní symbolismus obsahuje nezbytné složky tohoto arkána: Ústřední postava Maga nebo Kejklíře sjednocující, nebo rozkládající živelné podstaty čtvrtou – ohněm, jenž obnovuje. V pozadí dualita, klad a zápor. Jakin a Boaz, korunované trojností, v jednom symbolu iniciačního templu. Figura, symbol všeobjímajícího ducha nahraňuje oheň oltáře na znamení, že duch jest ohněm ve svojí oblasti. Tarot Wirthův, stejně jako tarot marseilský, podle něhož byl prvý sestaven, symbol templu nezná; rovněž i autoři jako jest Papus, Lévi a jiní. A přesto tento základní a podstatný prvek symbolický, obsahuje jedna z nejstarších her z r. 1500, kdež životnost obou sloupů zdůrazňují ještě dvě figury na téže kartě. Emblémy přírody, jinak označené rostlinami nahraňuje autor pařížské hry psem a opicí – věrností a napodobivostí, to jest vlastnostmi, jež připomínají klíčové slovo ke

knize přírody, knize, která jak praví jedna legenda obsahuje všechna kosmická tajemství, knize, jíž drží v následujícím arkánu zasněná Isida ve svém plodivém klíně, knize, o níž rosekruční praví, že jest všude otevřena a prozrazuje tajemství nejskrytější tomu, kdo v ní umí čísti. Věrnost, pevnost a neměnitelnost universálního zákona, napodobivostí nebo analogií ve všech úrovních, hle klíč, který nám dává zázrak prvního arkána, bez něhož všechna moudrost, všechna slova a všechno umění taje v našich rukách jako sníh, rozplývá se jako ranní mlha ve světle slunečním a stává se umohou marností ješitných hlupáků.

2. Papežka

Idea: Lidské nitro jest klíčem ke všem tajemstvím; hmota jest athanorem ducha.

Zrcadlení vyjadřuje analogie Luny, pasivnost posice a pohlaví tohoto tarotového hieroglyfu, dvojnost, koruna Isidy a sémě života posvátná ansata. Byl-li v kabalistické analogii kejklíč symbolem Ketheru na sefirotickém stromu, jest Papežka Chochmá téhož systému. Ne neprávem drží figura v levé ruce klíč, jež mnohé Taroty zdvojují: jest Klíčem k celé reintegrační cestě, prvním a absolutně nezbytným stupněm na žebříku, vedoucím k vrcholným, člověku dosažitelným metám, alegorii vnitřního Světla, bez něhož by neofyt tápal na své daleké pouti v temnotách. Toto arkánium bývá často zcela po právu pokládáno za symbol tzv. mystiky. Ale není poslední, ještě dvacet jiných stojí za ním, aby varovalo bláznivé vyznavače mystického a jiného absolutismu před nadutostí samozvaného adeptství. Reintegrační řetěz na této zemi nemůže býti ukončen před dvacátou

druhou lamou: k novým a novým obzorům musí člověk kráčet, nechce-li za Isidino tajemství postavit nejhorší a nejtemnější kartu, které Tarot nedává ani čísla; není to ďábel ani smrt, ani pohromy a hrůza, ale *blázen*, bůh tolika zbloudilých domýšlivců, kteří chodí kolem nása jejich ruku vede pokrytectví, med jejich slov, lživá nadutost a činy chlípné touhy těla a říkají si adeпти a zcela po právu v nich moudří vidí bláznů. Hle obraz Isidy, přírody věčné, jejíž závoj nesmí býti odkryt profáním. Moudrost bohyně ukryta jest jak označuje obraz knihy: ne my, ne díla lidská, ale Ona a jen Ona učí svoje Syny a sděluje

jim pravá tajemství jedné a skutečné a vždy stejné Vědy světla, která sahá daleko za všechny lidské představy.

3. Císařovna

Idea: Každé fyzické bytí předchází mentální skutečnost.

Byla-li karta druhá symbolem pasivní atrakce, třetí arkánium značí odraz emisí, plození, klad ženského záporu Bináh v sefirotice a posvěcení ženy jakožto matky. Isis, Mut, Maat, Marie a Venuše - matka jsou mythologické alegorie shrnuté do tohoto obrazu. Orel jest symbolem egyptského Hora, syna Isidy; jest representací života, jehož idea vyniká v duchu, sídlícím uprostřed kosmických světél - odvěkých matricích všeho bytí. Myslití znamená ploditi. Dvojka tarotu, obraz mentální příčiny realisuje se v tomto arkánu jakožto výsledek, světlo, jež se stalo tělem určeným k návratu do svého zářivého prazřídla. Orel nebo Hor, emblém člověka, stojí u jedné nohy universálního mateřství. Druhá noha spočívá na obraze lunny, stejně jako ona Marie křesťanských alegorií, aby tváří v tvář velikášským frázím tohoto světa odpověděla ne jeho obrazem, ale

věčnou Pravdou, kterou žádná filosofie a žádné rozumářství nezměnilo a nikdy změnit nemůže: všechny hmotné věci jsou pouhým odleskem ideí z duchovna a býti ve smyslu fyzickém znamená zrcadlit se ve hmotě.

4. Císař

Idea: Tvořiti jest zákon.

Čtvrtá lama Tarotu odpovídá v kabalistické sefirotice Chesedu; Císař zřejmě označuje druhou etapu tarotové iniciace, neboť nehledě k lamě první, jest první mužskou postavou v celé hře a začíná novou pozitivní sérii přerušenu teprve spravedlností. Kubický kámen na němž sedí v mnohých tarotech tato figura, má býti symbolem otesaného kamene, který mylně pokládá Wirth za emblém světa; jest pouhým článkem esoterní symboliky zednářské, v níž otesaný kámen značí samotného tovaryše. Totéž vztahuje se i na emblém sloupu Boaz symboliky zednářské; císař, kladná, pozitivní síla, vládnoucí a determinující opírá se o svůj protiklad ve vykonávání moci, jež by přestala býti zdůvodněnou ba i možnou, kdyby neměla nutný odpor. Jest samozřejmo, že aktivní působení resp. tvoření na něž se tato lama vztahuje a ke kterému jest klíčem, nemá absolutně nic

společného s tzv. systémy "koncentrace", vysílání a výcviku vůle s nímž se setkáváme v moderní literatuře a které většinou dokazují absolutní ignoranci svých autorů. Pravda o níž neschopní tvrdí, že jest skryta, jest davu nepřístupnou snad jenom proto, že denně se s ní setkává, denně ji slyší a nedovede prohlédnouti ze svojí zatvrzelé slepoty.

5. Papež

Idea: Jest jedna pravda, která má jen zdánlivě dvojitou tvář, podle toho jak jest člověkem přijímána.

Pátá lampa Tarotu odpovídá kabalistické sefirotě Pechad; aplikována na symboliku tajných společností, naznačuje Světlo mezi dvěma sloupy. Jakin i Boaz, sloupy Hermův a Šalamounův nebo kterýmkoliv jiným způsobem symbolisované protiklady mají svojí analogii v Tarotu ve dvou klečících osobách u nohou hierofanta; jeden z obou klečících jest černý, druhý červený. Černá temnota - zápor připomíná zvědavce, kteří přistupují k vědění jedině z touhy po moci. Druhý klečící nese barvu ohně, barvu nezlomné touhy po poznání ne jakožto prostředku, ale ideálu. Tarotový papež představuje všeobecně též souhrn všeho v předchozích stupních nabytého vědění; člověku jsou dány klíče, dána jest moc. Ale úměrně s tímto vzniká i zodpovědnost vůči sobě samému i universálnímu plánu. Vědění, které získá povede jej nezvratně k triumfu, ale kam bude se řídit jeho osudový Chariot

rozhodne on sám jsa sám sobě pánem a soudcem. Tuto kolisi naznačuje arkánům následující.

6. Zamilovaný

Idea: Jako nahoře, tak dole, klad, zápor a střed.

Šesté arkánum, jehož kabalistickou analogií jest sefira Tifereth jest symbolem představujícím ideu spojení ve všech jeho důsledcích. Posuzovali-li jsme cyklus arkán I-III jako první, IV jako druhý a V jako třetí reintegrační stupeň, arkánum šesté, počátek stupně čtvrtého představuje již vlastní oblast působení.

V předchozích stupních zmínili jsme se o dvou sloupech které nám znamenaly dva symbolické sloupy, tolikrát opakované ve všech systémech iniciačních ve významu principiální duality přírodní, jež dalším spojením rozpadá se na čtyři živly. Zde v oblasti činnosti, do níž vstupuje adept na své podivuhodné pouti jest postaven podle Hermova zákona - jak nahoře tak dole - před analogický problém, který ve hmotě rozřešil v arkánu pátém, dosáhnuv symbolického titulu mistra.

Papus se rozepisuje o tomto symbolu takto: "Opakování arkána prvního v jiné formě. V tomto případě člověk nepředstavuje zasvěcence. Neumí řídit magnetické proudy astrálního světla; zapadá do antagonismu různých ideí jež nemůže zvládnouti."

Přesto že uznáváme takřka nekompromisně autoritu tohoto okultního genia Francie, nemůžeme plně potvrdit jeho názor v doslovném znění, bez širšího rozvedení: Tvzení, že by člověk nepředstavoval adepta, bylo by nutno opravit v tom smyslu, že ústřední figura šesté karty jest identická s první, ale představuje se nám zde v jiném vyšším stupni, po absolvování mistrovství země jako novic v nové oblasti v níž postaven jest před analogie předchozí, projevené v nadřizené koncepci. Poznáním vzrůstá pak zodpovědnost: nad jeho hlavou objevuje se již genius spravedlnosti, uprostřed zářící aureoly, v napjatém luku šíp, aby ztrestal chybný krok odvážlivce, vstoupil-li do zakázané země bez čisté, nekompromisní, nezištné touhy po vědění. Strážkyně prahu, anděl s plamenným mečem legend biblických objevuje se zde takto v jiném pojetí, jako nevinný, nutný osud vtělený v dětskou postavu, plnou subtilního realismu, hodného genia prvního malíře této zázračné knihy. - "Jak nahoře tak dole, aby byly naplněny zázraky jediné věci..."

Známe-li tento svět, můžeme soudit i na jiné jež Egypt dovedl s tak naivní prostotou vystihnouti na svých kamenných pomnících; nejsou-liž tyto protiklady nejmocnějšími silami

přírody, jsou spojeny vševládnou láskou jež je slučuje navždy v novém životě? Není-liž přísný anděl s mečem plamenným a hrůzná strážkyně prahu, již straší vyděšení duchové tohoto světa adeptovi pouhým mámením, dítětem, Kupidonem, jež postačí k zahrnutí nepovolaných stád, deroucích se do zahrad heroů?

7. Vůz nebo Chariot

Idea: Pravé vítězství neznamená ani podmanění ani býti podmaněn.

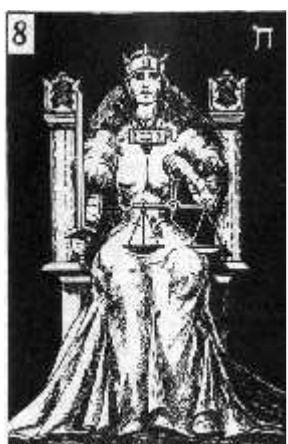

Chariot má značiti druhou periodu čtvrté reintegrační fáze; tedy stoličního mistra zednářského systému, jenž stojí pod pověstným hvězdným baldachýnem, který Lévi a Wirth včlenili jakožto symbol v symbolech své tarotové soustavy. Značila-li šestá karta nerozhodnost nebo váhání mezi dvěma protichůdnými potencemi tohoto světa, řeší chariot tento problém středem, pevným a živým, jako světlo na oltáři primitivního chrámu antických mystérií. Jedině z tohoto ohniska může pak se adept beztravně zapojit do proudu přírodního dění. Jediné arkánem řešící problém vůle, influence a realizace, jež jest ale vždy odvislá od přírodního zákona, podle něhož opodstatňuje se v kosmu všeho bytí a veškerá činnost.

Páté arkánem představovalo člověka, jemuž byl dán klíč a systém k užití obou základních sil přírody; karta šestá symbolisovala rozvažování nebo kolisi nebo rozpor mezi duchem a hmotou, věděním a mocí; tarotová sedmička značí definitivní rozhodnutí, neodolatelné již a nevyhnutelné jako osud. Na mytickém chariotu stojí vítěz; jest vítězem a musí jím být, ať už se řítí do propasti nebo k nadoblačným výšinám, neboť prošel zkouškami práce a pochopení. Kam spěje? Nevíme; možnosti má tři: vpravo, vlevo, či středem. Pravá cesta, symbolisovaná bílým koněm, cesta hmoty, zisku, násilí, fyzické vlády; cesta levá, kůň černý nebo sfinga, přitahovaná podle zákona protikladů světem absolutní fyzické pasivity, mystiky, odevzdání - střed, rovnováha, jež není klidem, ale životodárnou oscilací, cesta pozdviženého čela, přímé mysli a orlího pohledu. Poslední jest přirozeně jediná správná: rovnováha mezi kladem a zápořem, vláda nad principy. Dvě předchozí, jež okultní blouznivci s mikroskopickou přesností a zbabělou úzkostí pečlivě dělí do imaginárních přihrádek tzv. černé nebo bílé magie, jsou neužitečným tématem pro duchovní sebevrahy a lživědou posedlé a materiálem pro vysněné španělské zámky. Celý problém "černé a bílé" postačilo by odbyti podobenstvím o dvou pošetilých: první ve svém šílenství rozbíjí svou hlavu o tvrdou zeď osudové nutnosti, druhý umírá nehybností a odporu v blátě tohoto světa.

8. Spravedlnost

Idea: Přirozené protiklady jsou nesrovnatelný jenom v profánním mozku; moudrý ví, že bez nich nebylo by spravedlnosti.

Spravedlnost, sefirotický Necah jest osmým arkánem, třetí periodou čtvrtého reintegračního stupně. V první periodě, tj. arkánu šestém byl postaven adept na rozcestí, daném universálním dualismem; v periodě druhé pochopil střední cestu, jedinou možnost rozumného vývoje: stal se vítězem, projížděje prostorem na chariotu taženém oběma principy universální duality, která již všemu živému vtiskuje na tvář bilaterální souměrnost odvěkého zákona; ve třetí periodě čtvrtého stupně, zobrazené arkánem osmým, stává se pak tato dualita rozřešeným problémem, sloupy ustupují do pozadí a jejich motorická síla transformuje se v pouhé emblémy, podpírající trůn toho, jenž ví. Váhy, symbol vyrovnanosti a meč, symbol moci, objevují se v ruce chladným železem korunované bytosti, neboť skutečná moc dána jest

jenom těm, kteří váží, kteří neklesají a hledí neochvějně na svůj cíl. Moderní alegorie rády mluví o "slepé spravedlnosti"; takovou ji ale hermetismus nezná, neboť universální spravedlnost jest jedinečně jedna, vidoucí, a ti z ubohých lidských tvorů, kteří zakrývají její oči černou páskou sami jsou slepí, neboť nevidí, že není trestu bez viny a že bič osudu, který tak těžce dopadá na jejich shrbená těla jest jejich bičem a ruka jež jej vede, jejich rukou, neboť sebou samotným dáno jest člověku se souditi a ze svých vlastních rukou přijímati tresty tohoto světa i světů příštích.

Celý problém spravedlnosti možno shrnouti pod dva základní pojmy: spravedlnost světskou a duchovní. První jest přímo odvislá a formovaná podle vyspělosti soudobé kultury, jest tedy měnivá, nestálá, relativní. Druhá absolutní spravedlnost duchovní, určená jen vyvoleným tohoto světa jest neměnná, universální a pevná, Mnozí ve své ilusorní pýše domnívají se býti povýšenými nad světské zákony opírajíce se o vlastní falešným věděním vytvořenou morálku. To jsou ale nejubožejší z malých, neboť zapomínají, že světská spravedlnost jest od pradávna a bude i dále nenahraditelnou udržovatelkou lidské civilizace a přehlížet ji znamená negovati i pokrok na této zemi. Vládcové tohoto světa mají nejen osudové právo, ale i povinnost trestati podle zákonů své doby. Králům a umělcům, jejichž říše nejsou z tohoto světa, dáno jest pak právo jiné, neporovnatelně vyšší a vznešenější, takové, jež země hmoty člověku odpírá: právo odpouštěti.

9. Poustevník

Idea: Vědění jakožto prostředek cesty i zbraň.

Poustevník vyjadřuje tři základní idey: ochranu, symbolisovanou pláštěm (v některých řádech třikrát složeným), do něhož je zahalen, moudrost napůl skrytou svítilnou a moc, označenou holí jež jest mu zbraní i oporou. Porovnáme-li tuto lamu - píše Papus - ke dvěma jiným, šesté a dvanácté, poznáme, že muž ze šesté lamy našel svoji cestu. Zkušenost, kterou nabyl v práci života, učinila z něj moudrého starce a moudrost a vědění vedou jej k toužebnému cíli, arkánu dvanáctému. Šíp genia šesté karty, proměnil se v hůl, která doplněna hadem připomíná onu, již podle biblické legendy zaháněly se hrůzy emoci a ohnivá aureola, ve které se zjevil, jest uzavřena do poutníkovy magické svítilny.

Vidí-li hermetik v tarotovém obraze Poustevníka mudrce tradičního Chrámu, jiným zdá se býti tento poutník obrazem věčně hledajícího a věčně klopýtajícího člověka na poli sociálních a jiných problémů, jež ale jsou a zůstanou problémy jenom těm, kteří stojí před prvním arkánem stejně bezradně jako před posledním: Od jednotlivců musí vzejíti Světlo celému světu, praví jeden axiom, starší snad než celá kultura evropská. K sobě se obraťte, a na sobě pracujte jako na odkazu universální moudrosti, neboť jedinečně v sobě samotném může nalézt člověk neklamnou útěchu, kterou nic jiného na světě nedá a nemůže dáti. A dojdete-li svého cíle v lampě vaší moudrosti rozžehne se Světlo které neplane, Světlo které nehoří, a před nímž žádné hmoty neobstojí, a ruku vaši vyzbrojí nezbadatelná Prozřetelnost podivuhodným žezlem, jež jest realizací moci a současně i opory. A tehdy nebude vaše oči děsiti blýskání efemérních světlušek v temnotách soudobého kalu, a tento svět stane se vám personifikací věčně proměnné a i věčně stejné báje stvoření, čisté a syté záračnými barvami jako pohádky, jež jste slyšeli za svého dětství u žhnoucího krbu, když tichým večerem nesly se zvuky klekání.

10. Kolo života

Idea: Dualita jest podkladem vyšší jednoty.

Arkánům desáté jest středem mezi sedmým a třináctým, jak vyplývá z matematického vzorce: $7+13=20$, $20/2=10$. Vyjadřuje neustálou rovnováhu, danou tvořivým kladem (sedmičkou), a destruktivním zápořem, třináctkou, smrtí. Tři arkána, sedmá, desáté a třinácté, zobrazená Hermanubisem, sfingou a Tyfónem v jedné kartě, jsou jakýmsi pravzorem trojjediného základu božstev všech náboženských kultur. Universální tvůrčí síla jest tedy postupně stále rozštěpována ve světlo astrální, jež v desáté lamě jest prokresleno v celém svém manifestačním plánu. Kolo života jest symbolem nekonečnosti času. Kolo, jež nemá konce, a z něhož není východu. Jest to život, který se točí, pohyb ve všem. Ten, kdo se povyšuje, vydává se nebezpečí býti ponížen a poníženým dána jest naděje vysokých cílů. Osud nás všech! Deváté arkánům značí prý indickou karmu, nebo magickou

sílu, jež jest skutečným štěstím: Svět točí se v kole bláznivých a malicherných zájmů a snah, ale málokdo uvažuje o sfinze, které se stal tento fatální vír základem k rovnováze a v níž každý vidí náznak neznáma, poněvadž se mu zdá nedosažitelnou. - Ona jest však kategorií rovnováhy čtyř žvlů a v ruce, kterou Síla proměnila v tlapu lví drží meč moci, Moci jedině, která dává právu syna Člověka, aby svoji hlavu korunoval diadémem skutečných králů...

11. Síla

Idea: Oheň, jenž slabé spaluje a jest životem silných.

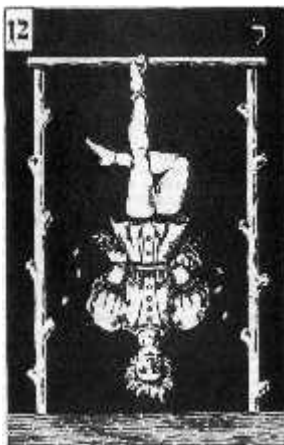

Arkánům jedenácté tvoří střed mezi arkánem osmým a čtrnáctým, při čemž prvé transformuje se ve fyzické sféře. Karta jedenáctá jež představuje Sílu jest symbolem nebo hieroglyfem snad nejméně chápaného, nejčastěji zneužívaného a přece jenom s hlediska hermetického nejpodstatnějšího pojmu; pro adepta jest Síla spojením tří analogií: nezvratné činnosti, dokonalé spravedlnosti vůči sobě samému i jiným a železné cílevědomosti a osobní kázně. Dvojitá povaha člověka jest plně a dokonale vyjádřena v tarotovém hieroglyfu Síly. Tato dualita druhé dekády povede moudrého k nesmrtelnosti obětí, k rozvratu a hrůzné smrti znesvětitel. Jsou bytosti silné i brutální, jiné slabé jako děti, jsou bytosti ďábelské i svaté jako andělé nebeští. Síla ale, Síla svatá, meč moudrých není v násilí pod nímž se vždy šklebí propast zatracení, ale v důvěře ve spravedlivou pomoc

Osudu, v důvěře a víře v jeho posvěcená díla. "A tam kde tvoje svědomí řekne ano můžeš, píše jeden z Mistrů, neváhej na tomto stupni a vykroč vpřed. Tvoje cesty budou cestami Přírody, svaté, čisté a nesmrtelné matky, tvoje cíle Světlem nad vodami davu a otevřeným kružidlem nad horizontem průměrů, neboť v tobě ó silný sídlí Bůh a náleželi slabým království nebeské, tvůj bude jeho trůn, nad nímž září jitřenka nových dnů a nových sluncí, neboť silní jsou solí této země a sloupy Věčnosti, o které profánním není dáno ani sníti."

12. Viselec

Idea: Dobrovolná oběť dynamisuje každou ideu.

“Mladý muž na této kartě, píše Papus, jest kejkliřem, jehož proměny jsme sledovali v arkánech 1, 6 a 7. Podobný slunci, stojícímu mezi znaky zvířetníku, jest ještě zavěšen mezi dvojím rozhodnutím, z něhož se zrodí ne jeho budoucnost fysická jako v kartě šesté, ale spirituální. Skutečně arkánem dvanácté leží mezi devátým a patnáctým. V hermetickém stupni R-C (18. stup. skotského zednářství), jedním z poznávacích znamení jest skřížiti nohy tak, jako hermetický viselec. Zbytečno poznamenávati, že dnešní zednáři nemají ani zdání o původu a smyslu tohoto symbolu.”

Kejkliř prvé lamy visí zde na dvou stromech, stromě života a stromě smrti: oba zcela důvodně a logicky mají po 6 sucích, aby byl zdůrazněn střed dvanáctky, v němž je figura umístěna v posici, která odpovídá obrácenému hexagramu, ve kterém hmotné stalo se

duchovním a duchovní ozařuje tento svět. Viselec značí adepta ve střední fázi jeho vývoje, člověka, jenž pochopil účel utrpení i radostí tohoto světa, ale bolestmi netrpí a štěstím pozemským neměří počet svých dnů, neboť stojí na prahu jiných světů, nezraněný a klidný a dívá se zákonu v tvář.

13. Smrt

Idea: Díla hlavy (tedy koncepce) stávají se nesmrtelnými jakmile byla realizována (ruce a nohy na obraze).

Arkánem 13, vysvětlují karty desátá (kolo osudu) a šestnáctá (dům boží), neboť ono jest jejich kabalistickým středem: $10+16=26$, $26/2=13$. “Kniha Thovtova, píše Guaita, na svém třináctém listu podává nám obraz velikého kostlivce, který kosí na planinách života. Poseče vše, co oživil Dech: kosí trávu, květy, bez ladu a skladu a hlavy lidské. Avšak tou měrou, jak řádí zkáza na nekonečném poli, které smrti otevírá fysická příroda, úrodná prst' prostoru vydává ze sebe nové plody. Nevyčerpatelné tvoření v ní kvasí. Pod vlivem smrti znovu tvoří život. Hnilobou se zúrodňuje, aby mohla znovu ploditi organické bytosti.

Dvojí pohyb, opačný a komplementární: universálního rozkladu a universálního plození. Jako na pláních Kolchidy, na nichž Jason zasil zuby zabitého draka - hle, vychází žeň lidí vyzbrojených k zápasům

života... tento hieroglyf týká se neporušitelnosti lidské iniciativy, jejíž běh nemůže smrt ničící individua na pláni fysické zastaviti ba ani přerušiti. Převrátiti úrovně působnosti na kterých se tato iniciativa uskutečňuje - toť vše, co může učiniti tato královna hrůzy. Neboť vůle lidská, nepodléhající jejímu zákonu, podobá se oné tajuplné bytosti o níž řekl Mojžíš: “Kdo pokusí se přemoci Lamecha, sedmdesátkrát sedmkrát rozmnoží jeho síly.”

Tarotová třináctka jest osou mezi světem neviditelným a viditelným; egyptská mytologie personifikuje ji Sutechem. On jest universálním pojítkem přírody, prostředkem, kterým všechny influence působí. A skutečně: znáti smrt znamená prohlédnutí bránu, kterou vchází život do tohoto světa. V této fázi umírá adept smrtí analogickou smrti fysické, aby vyplul do jiné oblasti povýšené nad malichernosti naší země. Teprve tehdy může skutečně mluvit o pravé víře v život posmrtný. Všechny dohady před tímto stavem, hlásané sebe přesvědčivěji a dekorované nimbem i té nejpůsobivější víry, vyrůstají většinou ze semene latentní hrůzy materiálních zvířat, které se domnívají býti lidmi a utěšují se nadějemi v uskutečnění lákavých teorií reinkarnací, neboť ony dávají jim naději že jejich jídlo a pozemské rozkošnictví smrtí se navždy nekončí. Proto úsměv veliké Nirvány chápou jen

geniové a světci jakožto útěchu a proto hltavým šelmám jest nutno, aby předhazovali kupu nadějí na nová masitá vtělení, aby nerozrývaly ovzduší skřeky děsu nad ztrátou svého ubohého těla.

Chápati majestát smrti, smrti veliké tiché, sladké a vše objímající právě tak jako je Láska, která jest její nerozlučnou družkou, značí chápati i život v jeho esenciální podstatě. Vždyť všechny hrůzy temných agoní a všechny slzy prchavého štěstí této země splývají v tichém sledu jejího bílého pláště nekonečné milosti a na jejím čele, kde byste čekali děs, psána jsou slova útěchy nejvyšší, hvězdným písmem kosmického Tvůrce.

14. Mírnost

Idea: Život podmiňuje změny; nikoliv však jeho absolutní protiklad v dokonalé existenci, ani na nejmenší myslitelný zlomek pomyslného času.

Sluneční genius vylévá ze zlaté nádoby tekuté esence života do nádoby stříbrné. Nádoby se mění, ony jsou symbolem vnějšího, hmotného a mnohonásobného tvaru, tedy pomíjejícího těla - ale tekutina, vnitřní bytost trvalá a nezměnitelná, která jest podkladem veškerého života, jedním slovem duše, zůstává stále tatáž. Tak i změny a různosti hmotných tvarů stávají se a jsou pomíjivými a zdánlivými nemohouce svoji základní podstatu ani v nejmenším měniti. "Každá smyslům přístupná věc, píše Guaita, jest fantasmagorickým zjevem více méně trvalým. Tudíž i každá metamorphosa jest vlastně přechodem od jednoho způsobu zdání ke zdání druhému."

Slunce, jež sesílá svoje paprsky podmiňující život na této zemi, lze v paralelním významu porovnávat s demiurgem kosmů, který dává podnět ke zrození bytostí jejichž poslání jest hlásati evangelium

Ducha a kteří jsou tedy personifikací vyšší božské záměrnosti. Tak individualisace ve světě fysickém má svoji analogii i v onom duchovním, a stará víra hierofantů tohoto světa, víra přečkávků věků, kataklysmů dějin a pohyby kultur, jest vyjádřena a zosobněna ve 14. arkánu ukazujícím na nezvratnou analogii věcí hořeních a dolních a nezměnitelnou a neomezenou možnost individuálního života mimo hmotu kteréhokoliv z viditelných i neviditelných světů.

Mladá žena představující na této kartě genia slunečního, jest onou, která se objevila v arkánu 11, a opět se objeví v 17. symbolu tarotu. Životní proud zobrazený na hlavě Síly, přichází zde z jedné urny do druhé a rozprostře se na plodivé půdě symbolu sedmnáctého. 14 jest tajemstvím transmutace, čtrnáctka dokazuje kontinuitu života. Zdálo by se, že to vše jsou pouhé teorie a snad všechno pouhý sen. Mluví se o metafysických záhadách a zázraky světů, myšlenky ducha a nekonečné výšiny snů nejsou přesto méně půvabné. Ale jen tomu, kdo dovede slyšeti melodii vyvěrající z vlastního srdce, stává se slyšená pravda živou skutečností. Bylo by nevkusné, zbytečné, absurdní a nelogické, vyvíjet předem ztracenou snahu po vylíčení jiných světů mimo hmotu a čas, neboť není člověku dána schopnost o nich mluvit; spokojme se proto primitivní mírností, již nám dává kniha knih: vše vystihuje v podobě anděla korunovaného sluncem a ten, kdo by ji chtěl vykládati nad drobnohledem zvědavé analýsy, podobal by se naivnímu učenci legendy, který se domníval, že věci pochopí tím lépe, čím více je přiblíží ke svým zvědavým sovím očím.

15. Ďábel

Idea: (Ivan Gilkin: Stances dorées): Není-li tvůj bůh Bohem, sloužíš tedy jen d'áblu. On jest všecken zmatek; jest hltajícím ohněm. Nečel nikterak jeho blesku, neboť' zlo jest pouhý stín, ve kterém spí živý Bůh. Staň se nezranitelným!

Postavíme-li patnácté arkánum vedle kejklíře tarotu, snadno poznáme, že posismus d'áblův jest obráceným posismem figury v kartě první. Pozvedal-li mág svoje zraky k nebesům, realizuje d'ábel svoji sílu ve hmotě a poutá jí všechno pozemské bytí symbolisované dvěma figurami v předním plánu. Ony jsou hmotnou, nečistou realizací chrámových sloupů jedničky a břevnem šibenice oběšencovy. Vše oživující universální síla představená na prvních stránkách tarotu arkánem třetím, stává se destruktivním osudem a žezlo císařovny mění se v ruku démona ve spalující pochodeň. Otroci tohoto boha zla nejsou otroky náhodnými ani oběťmi předurčení; adept sám volí si na podivuhodných svých cestách svého boha jak zdůrazňuje arkánem šesté, sám svým vlastním světlem prosvětluje temnoty, jimiž kráčí jako hledající poustevník, který jest

středem nebo sou postavenou mezi začátkem a patnáctkou: $15+3=18$, $18:2=9$. Tvoří si tedy, jak toto arkánum ukazuje, svůj osud člověk sám, a sám na sebe přivolává představu trestajícího d'ábla, který není ničím jiným, než jeho vlastním synem, výtvozem jeho vášní, poklesků a snad i trestuhodné hlouposti, tím hroznějším, poněvadž pomyslným. Patnáctka jest obrazem boha dnes tak mocného, že pro něj lidé svého Světla nevidí, boha mělkých mozků zhýralců a prostopášných duchů, jenž ale netrestá svoje otroky za kodifikované hříchy, ale za jednu neodpuštělnou a smrtelnou křivdu, která byla páchána a ještě dlouho páchána bude na věčném Zákonu a věčné Pravdě. Za křivdu slabosti těch, kteří by mohli být silní a za slabochy, kterým byla dána do rukou vláda. A tento hřích dal Svůdci sílu, aby materialisoval na své hlavě korunu z universálního fluida kterou určil Pán pro hlavu Člověka a aby vystoupil na oltář před nímž tolik klečícího zoufalství marně hledá útěchu...

16. Dům nebo Stánek Boží

Idea: Hrůza, bolest a neštěstí, jsou podmínkou evoluce.

Na konci cesty vedoucí plodnou krajinou, stojí věž, symbol všeho hmotného, všech pozemských statků a lidské pýchy, zdvíhající se k nebesům. Její cimbuří ve tvaru koruny, sráží nebeský oheň, veliké nutnosti, fyzickou destrukcí ducha oživující. V tomto obraze poprvé objevuje se kresba hmotné stavby, analogie legendární věže babylonské. Má znaky fyzického ohně jakožto živlu, vyjádřeného trojúhelníkem oken a ničena jest ohněm nebeským. Číslo karty - pokrok zřejmě vyjadřuje účel této fyzické katastrofy v širokém plánu universální evoluce. Jest podmínkou pro další cestu jak prozrazuje ajinová posice padající figury, a nebeský déšť dává přísliby nového fyzického vzrůstu na troskách zhroutených staveb. Tak v universálním plánu stává se každá metla na zem seslaná vyšším dobrem a jedině z tohoto hlediska můžeme chápati oprávněnost

fyzického zla, a osud jakožto nejvyšší spravedlnost i tam, kde dav mluví o bezpráví a ve své omezenosti odvrací se od Boha proto, že jej nechápe. Pro moudrého není zla: To, co jím nazýváme jest jenom řetězem nekonečných změn a v každé slze utrpení stéká zlato a každá krůpěj krve stává se krokem k absolutnu, které tiše a nehybně shlíží na divý chaos v mraveništi tohoto světa a přijímá zpět do svého lůna vracející se životy těch, kteří uměli vědět a uměli chtít.

17. Hvězda

Idea: Nesmrtelnost jest universálním zákonem; duch přežívá měnivé tělo, a všechny jeho zkoušky jsou určeny vyšší osudovostí.

Sluneční genius z arkána čtrnáctého sestoupil na zem v podobě mladé dívky, symbolu věčného mládí, a rozlévá plodivou dvojkou pohárů sémě universálního života. Ibis nebo motýl, který sbírá po její pravici med s kvetoucí rostliny, jest obrazem duše, která má žít v těle, jež jest pouhou schránkou pro zkoušky, ale schránkou plodivou stejně jako křehká květina, která jí dodává potravu. Jakmile pád božského a lidského do hmoty se uskutečnil, tajemný hlas s hůry znějící dává odvahu hříšníkovi a do jeho nitra zasévá naději vykoupení na konci pozemských zkoušek. V hoření plánu nad hlavou ženského genia zakresleno jest 7 hvězd malých a jedna veliká: sedm sedmiček a desítka, znamení dokonalosti a uskutečnění. Každá z hvězd má 8 cípů, čísla Zákona, aby ukázala na zákonitost nebeských světů. Personifikovaná hvězda desítkou dokonalosti, klečí na levém koleně

analogickém plodivé síle sloupu I a vylévá prameny kladu i záporu na půdu této země, dávajíc jim posláním vytvořit něco třetího, cosi, jehož hlava spočívá ve vrcholu trojúhelníka obráceného k nebesům, bytosti jediné a nejdokonalejší z tvorů tohoto světa, jejíž naplnění osudu očekává ještě snad tisíce a tisíce věků. Plodivé sémě nestéká do vyprahlé půdy, ale na zem posetou hojnými květy; nepatří tedy jim, poněvadž nic zbytečného v kosmu se neděje: Patří tomu, jemuž bylo dáno právo květy trhati pro jiný život, jehož cíle nejsou zde, ale tam, kde jest realizována věčná Síla, věčné Vědění a nejvyšší dokonalost Krávy.

Sedm dní potřeboval Hospodin, bůh biblické legendy ke stvoření tohoto světa. Sedmi stupni dáno jest projít člověku na fyzické pláni života, a pak teprve smí obrátit svoje zraky ke koruně Poznání, jež za pěti stezkami očekává svého pána: Hle, účel života, jenž jest nejvyšším dobrodiním všeho co nám mohlo býti dáno, a v jehož dnech i nocích ukryty jsou přísliby nejdůležitějších snů Synů božích... Proč jenom tolik lidí jej nechápe, a v prostředku vidí účel, a zbaběle se drží hmotných statků, a místo koruny Vědění hyzdí svoji hlavu plevem pozemských propastí?

18. Luna

Idea: Statky, jež získává adept poznáním jsou předmětem pudového děsu, instinktivního primitiva; smrtelná hrůza jest posledním údělem zaslepenců.

“Světlo, symbol ducha nepřichází již přímo do světa hmoty, jenž jest osvětlován pouze světlem odraženým. Hmotný svět jest poslední propastí, do níž může se duch zřítit; níže již nic není, jsou pouze stupně hmotnosti. Kapky krve, často zakreslované na této kartě, symbolisují sestup ducha do hmoty. Tento pád se ještě mnohonásobně zdůrazňuje faktem, že všechno pozemské napomáhá k jeho zvětšení. Otročtí a zotročení duchové, symbolisovaní psem, dravé larvy (vlk) a plaziví elementálové (rak) slídí a číhají v tomto ději, aby vystavovali ducha novým pokušením.” Tolik Papus; význam osmnáctého arkána jest ale možno vykládati ještě jinak: poznamenali jsme, že nejstarší nám známý tarot, nahrazuje psa a vlka astrologii, a na místě raka zobrazuje knihu, kterou oba ve svých rukou pevně svírají. Pracují, měří, nebo se hádají? Zdá se, že poslední dohad je

správný. První bláhovec skutečně má sešpulené rty, jako vyjící pes a pouhým nedokonalým kružidlem tvaru nůžek snaží se změřit nebeské těleso, snad i dokonce jeho odražené světlo. Druhý ani toto nepotřebuje: měří v knize a trvá na tom, co v knize jest psáno, bez ohledu na fakta. A kniha - rak, jež byla určena zcela jiným cílům mluví zde k

tomu, kdo rozumí tak jasně a tak přímo, že jest snadno pochopiti, proč osmnáctý list tarotu značí hrůzu: hrůzu doktrín, dogmat a hypotéz o hmotě, založených na víře v autoritu, hrůzu pověr, krkolomných konstrukcí nesmyslů a představ o neviditelném, duších a duchách a hrůzu strašlivé prázdnoty důvěřivě myslícího člověka. Ptáš se hmoty člověče, knihy se ptáš, minulostí se dokládáš a autory cituješ a vlastního svého ducha nevidíš. Vždyť v tobě jen leží řešení všech úkolů; a k sobě-li se neobrátíš, marné budou tvoje snahy o Poznání, jež sdělovali Proroci v šerosvitu templů neofytům, a hrůza a děs budou tvým údělem, až Osud postaví tě veliké Pravdě umírání tváří v tvář, hrůza z marně prožitého života a děs před neznámým na prahu nových sfér, děs před světlem odraženým, chladným a tupým jako kámen tvého srdce, které jsi zbytečně nesl na tomto světě, od kolébky až do dnů svých posledních.

19. Slunce

Idea: Živoucí síla bytuje ve všem stvořeném i nestvořeném.

Slunce jako ústřední symbol tohoto listu, značí ducha získavšího totální převahu. Přímé tvůrčí světlo rozprostírá se na své stvoření. Fysický otec lidstva osvětluje lidské kultury a civilizace; nejsou to již bledé odlesky Seléné, ale zářící oheň Fébův. Ustrašený duch nedávno uspaný únavou a utrpením, probouzí se k novému životu, aby hledal pravé a jediné štěstí, jež může život dát. “Nedojdeš svého cíle, praví kniha egyptské moudrosti, dokud se nestaneš ženou, mužem a dítětem. Ženou v citu, mužem v moudrosti a dítětem v koruně prvotní prostoty”. A arkánům devatenácté mluví o tomto dítěti, jež jest silou i citem ve své nezbadatelné dualitě krásy, a kterému jediné sype mocný duch slunce - Udržovatele, zlato svých darů života bez konce, do jeho nevinné náruče, náruče, jež dovede pojmouti celý vesmír v jediném okamžiku v nejčistší lásce, pro lásku a láskou.

Zděná hradba značí rámec ochrany, která dává člověku vědění a děti, analogie oněch, jimž Písmo přislíbuj království nebeské, jsou dvojicí tvůrčích fluid, pozitivního a negativního, novým zrozením sloupů chrámových, tentokrát však živých, myslících, a tvořících záměrně a ze své vůle. Nejsou již mrtvými kameny, z nichž vytesán byl symbol, ale staly se tím, co snese světlo přímé, jsouce samy světlem, neboť vyplnily nejsvětější odkaz svého života, oživiti chladný kámen svého srdce, aby na vahách věčnosti vydalo počet pravý a převážilo prchavé sny a pudové touhy přírody ryzím kovem svojí pevnosti, vřelou krví své lásky a pravým leskem nezvratitelného poznání.

20. Soud

Idea: Nový život není podmíněn ani novým prostředím, ani novým tělem.

Dvacátá karta tarotu může značiti buď přechod z pozemského života do života dalšího, nebo znovuzrození filosofické, jež jest jakýmsi druhem mravní obrody, bezpodmínečně nutné k adeptovu vývoji. Na obrazu této lamy jest vykreslen muž a žena, tj. otec a matka, vystupující přímo ze země, kdežto dítě tváří v tvář andělu povstává ze čtvercového hrobu uprostřed obou již zmíněných protikladů. Pro adepta jsou tedy otcem a matkou základní principy kosmické duality, obsažené všude a ve všem a i v něm samotném, principy, jimiž si vytvořil kubický kvádr, na kterém se zrodil jako dítě pro nový vyšší svět, jsa si vědom toho, že jediné dítě může hleděti přímo k nejvyšším ideálům a jenom jemu jest dovoleno vkročiti do země zaslíbené, země poznání, kterou nelze hledati ve vírech kosmických planet, světů a sluncí, ale někde jinde, tak daleko, že pro dav tohoto světa zdá se býti

pout' nekonečnou, nepředstavitelnou, poněvadž vede ohněm vlastního srdce přes moře poznání a útrap k cílům zdánlivě absurdní jen proto, poněvadž jsou v našem vlastním nitru.

Papus píše o symbolismu dvacáté karty: Kterak vyjádřiti vznešeněji oživení přírody vlivem Slova? Kterak bychom neměli býti uneseni, vidouce způsob, kterým symbol odpovídá hebrejskému hieroglyfu?

0. Blázen

Idea: Jen šílenci jest ideálem hmota.

Toto arkánum jest obrazem stavu, v němž vášně ovládají člověka, který jim nedovede vzdorovati. Jest to esoterní symbol neopatrného, který bez zasvěcení vtrhnuv se do díla magie, padá pod bleskem síly jím vyvolané a nezvládnuté. Říká se, že magie jest vědou králů; a především k této doméně patří i tradiční bláznové gotických dvorů. Setkáváme se s nimi všude: evokuje je již pouhé slovo magie, za níž letí jako jepice ke spalujícímu světlu. Jedni jsou v rouše adeptů, druzí na politických tribunách, jiní za štítem vědy tzv. exaktní, starci i mladíci bez rozdílu stavu, nadutí svou vyhanou napapouškovanou moudrostí, která neobsáhne ani skromný raneček jenž se kymácí na bedrech jejich symbolu. V ruce drží hůl, které se ani psíček neleká, a zatímco hlava pokrytá čapkou kašparů, tam, kde by měla býti koruna, bloudí po hvězdách, nohy zašlapávají nejdražší člověku svěšené

statky do bláta všednosti, nesouce svého pána do propastí z nichž není návratu.

V první kartě - magovi, byly zdůrazněny čtyři živly, analogie povahových aspektů, s nimiž se má člověk především vypořádat a je zpracovávat. Jsou klíčem k celé knize Thovtově a po dvaceti stupních objevují se znovu v symbolu blázna, tentokrát však v podobě čtyř rostlin na zemi, po níž nehodný syn člověka kráčí. Jsou poslední výstrahou nad propastí smrti, která v nejbližších okamžicích pohltí šíleného aventuristu a budou stále ještě mementem davů jistě nespočetných, kteří půjdou znovu po stopách tohoto živého symbolu, dokud se nenaplní poslání všech věcí tohoto světa. Marné jest mluvení o osudu a prozřetelnosti, marné dovolávání se rozumu, blázen - parodie magů, dlouho nemizí z této země, neboť všude a ve všem uplatňuje lež svého pokušení a vždy a všude nachází dosti sobě rovných, kteří se stávají jeho oběťmi. Proto toto arkánum nemá čísla, nemajíc ani vymezení, jest všude a ve všem, jakožto opak všudypřítomné moudrosti.

21. Svět

Idea: Jsme stvořeni na tomto světě, abychom mohli tvořiti světy nové.

Symbol dvacáté druhé lamy představuje mikro a makrokosmos, tj. Boha a stvoření, nebo zákon absolutna. Mezi posvátným slovem Jod-He-Vav-He, personifikovaným apokalyptickými zvířaty, jest zobrazena elipsa - příroda a její pravidelný a osudový běh; odtud jméno ROTA, dané mu postelem. Jiné analogie mluvící o magovi na vrcholu svého zasvěcení o uskutečnění Velikého díla a všeobecný význam odměny, potvrzují vše, co bylo tuto napsáno. Značí tedy 22. karta nový svět, svět duchovní, který si adept stvořil a v něm žije, svět skutečnější skutečného, věčnější našeho pojmu věčnosti, Cíl, jehož dosažení jest naším právem a naší nejsvětější povinností. To jest svět magův: Nezapomeňme ale, že prvou kartu tarotu můžeme nahraditi bláznem tam, kde člověk propadá kletbě tohoto světa a zapomíná, že hmotný svět je pouze jeho nástrojem, nikoliv účelem. Tehdy jeho cíl promění se v zemi mlh, v propasti stravujícího ohně, v to, o čem Písmo mluví jako o pekle, a co ve

své hrůze daleko přesahuje barvitá líčení biblických básníků, i lidskou představu, neboť jest to peklo, které člověk stvořil sobě sám a jeho vlastní oheň kterým sebe věčně stravuje.

Pierre de Lasenic: Tarot, klíč k iniciaci; Trigon, Praha 1994
